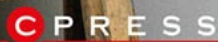

DOMINIK VODIČKA

/ Jana Karasová

Tančím
s láskou

CPRESS

Tančím s láskou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jana Karasová, Dominik Vodička
Tančím s láskou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Tančím s láskou

DOMINIK VODIČKA

/ Jana Karasová

Tančím s láskou

Prolog

Až do podzimu 2019 znělo jméno Dominik Vodička pro většinu lidí včetně mě naprosto neznámě. Zbystřili by snad tanečníci, trenéři a porotci sportovního tance. Zpozorněli by nejspíš taky lidé, kteří sledují českou taneční scénu. Nejpozději v prosinci 2019 si jména Dominik Vodička muselo všimnout nejméně jeden a půl milionu diváků, kteří sledovali finále taneční soutěže StarDance.

Když jsem se s Dominikem pár měsíců na to poprvé potkala, stále ještě jako by nechtěl uvěřit tomu, že na závěr přenosu zaznělo jeho jméno ve spojení se slovy „král tanečního parketu“. Stejně tak jako nemohl uvěřit tomu, když v říjnu stejného roku v Národním divadle uslyšel, že se stává držitelem Thálie.

Začal mi vyprávět o zlomech, které k oděma momentům vedly. Někdy Dominika poslaly ke dnu, jindy ho zavedly na výšiny. Ke dnům, která nečekal, a na výšiny, kterým nechtěl uvěřit. Cestu mezi nimi protančil.

Jak se mohlo stát, že klučina z malé středočeské vesnice ovládne během jednoho podzimu divadelní jeviště i taneční parket? A proč tomu klučinovi jiné přední příčky utekly? Jako by naše povídání hledalo odpovědi právě na tyto otázky.

Brzo jsme se dostali k podzimu 2008, kdy obě zatím zůstávaly skryté, připravené na budoucnost. Dominikovi bylo 12. A přestože v té době už šest let tančil, až podzim 2008 mu opravdu otevřel dveře do velkého tanečního světa. A právě touto chvílí jsme se rozhodli Dominikův taneční příběh v knize otevřít. Otočte stránku a můžete do něj vstoupit.

— Jana Karasová

Béčka

(rok 2008)

„První místo Dominik Vodička a Jaroslava Sklenářová, získali 27 bodů, a tím postupují do výkonnostní kategorie B. Gratulujeme, od příště tančíte neomezené variace.“

Nástup, diplom, medaile, tentokrát i pohár. Jásot rodičů a ostatních z našeho tanečního klubu. Už to známe, za poslední měsíce jsme účasti ve finále sbírali skoro na každé soutěži, na kterou jsme vyjeli. Nezbytné podmínky pro přechod do vyšších výkonnostních kategorií tanečního sportu. Ale teď jsme na tu metu dosáhli! Je konec listopadu a mně se v hlavě promítá jako film těch uplynulých deset měsíců...

V polovině února začínáme tančit ve věkové kategorii junioři I a od té doby skoro každý víkend trávíme na soutěži. České Budějovice, Příbram, Klatovy, Nymburk... Stačí nám osm týdnů a z děček přecházíme do céček. Stále svázání povolenými figurami na soutěžích pozorujeme juniory, kteří tančí v béčkách. Svobodně, bez předepsaných prvků, pohyby, o kterých jsme si mohli zatím jen nechat zdát.

My totiž na trénincích stále dokola dřeme těch několik povolených figur. Základní krok, alemana, New York, sólo otáčky a znova. Stejná rutina jako můj každodenní program. Ráno do školy v Nečíně a odpoledne s mamkou autem do Příbrami. Náš věšák v šatnách místního domu dětí a mládeže bychom byli schopní najít i poslepu.

Jako zpestření na trénink občas přijedou trenéři z Prahy – Petr a Eva Bartuňkovi. Minulý rok potřetí vyhráli seniorskou kategorii mistrovství světa v latinskoamerických tancích a ukončili sportovní kariéru. Místo soutěžení občas vyjedou do Příbrami, aby mě třeba učili dělat správně osmičku pánví. Nejde mi to.

Po tréninku se jdeme s mámou najíst do restaurace. Než nám donesou jídlo, stojím u stolu a kroutím boky. Co si myslí ostatní lidi, je v tu chvíli úplně jedno. Předě mnou je další soutěž a já ji prostě musím odtančit i s tou osmičkou.

Téměř každé sobotní ráno to u nás vypadá stejně. Vstávat, rychlá snídaně, naskládat věci do auta a vyrazit. Registrace, přeléct se, nahnědit se, připnout si číslo, odtančit standard, odtančit latinu, nejlépe postoupit do finále v obou. Naskládat věci do auta a v polospánku minout značku ukazující konec dalšího města na seznamu tanečních soutěží. Kladno, Příbram, Praha, Neratovice, Tábor, Plzeň, Kladno a prázdniny.

V červenci vyřážíme na soustředění od příbramské taneční školy v Březnici. Bydlíme na koleji vyšší odborné školy a trénujeme v tamní tělocvičně. Je tu s námi sice náš příbramský trenér, ale společně s dalšími páry přijeli i jiní trenéři z celého Česka. Na parketu je i spousta nových párů.

Víc než na svou taneční partnerku Jáju koukám na jednu roztomilou tanečnici. Drobná slečna s krásnýma velkýma očima. Za měsíc mi bude dvanáct... Seberu odvalu a jdu se zeptat na jméno. Elena. Z Písku. Dá mi své číslo a večer jí s ostatníma klukama píšeme... Předstíráme, že vyzvídáme informace o celém holčičím pokoji.

Další dny si s ní píšu už jen sám za sebe a postupně vyjde najevo, že i já se jí líbím. Zazní logická otázka: „Budeme spolu chodit?“ Píšu, že jo, ale musím si to nechat jen pro sebe. Kdyby to zjistili kluci, tak se mi vysmějí.

Druhé ráno na mě padne nečekaný nával studu. Takže teď chodím s holkou! Co to ale znamená? Jak se mám chovat? Celé ráno dělám, že Elenka neexistuje. Nedívám se na ni. Nepozdravil jsem ji. Odpoledne ale po Elence už zase pokukuji, culím se a snažím se odhadnout, jak moc je na mě našťvaná. Večer se ujišťuji po esemeskách, že se nezlobí.

O pár dnů později pak jdeme společně celé taneční soustředění jako jedna parta tmavým tunelem do jídelny. Jdu vedle

Elenky, cukají mi prsty – rád bych se jí dotknul, chytl ji za ruku. Jenže na to nemám odvalu. Jídelna se blíží a mám už jen pár vteřin, seberu odvalu a dotknu se její dlaně. Tak teď už spolu opravdu chodíme. Od této chvíle se i víc bavíme. Pár dnů před koncem soustředění. Když pro nás přijedou rodiče, ani se s Elenkou pořádně nerozloučím. Stydím se před nimi. Co když mne uvidí, jak ji objímám?!

V autě ale mamce vysvětluji, že mám holku.

„Tady ta, co stojí vedle toho modrého auta. Je z Písku.“

„Cože? Vždyť ses s ní ani nijak nerozloučil? Jsi jí nedal ani pusů...“ diví se rodiče a já mám pocit, že jsem neskutečný mimoň.

Na rozloučenou jsem od Elenky dostal číslo na ICQ – aktuálně nejpoužívanější internetový komunikační program. Píšeme si skoro denně, občas si voláme. Těším se, až zase začneme jezdit na soutěže. Jinak totiž nemáme šanci se vidět.

Na konci září se kolotoč soutěží zase rozbíhá. Vstávání v šest ráno a večerní unavené návraty domů. S postupujícím podzimem se člověk budí do tmy a po soutěži nasedá do auta za šera. Skoro to vypadá, že pozdější východy slunce a jeho brzké západy jsou jediná poprázdňinová změna. Jinak stále stejné tréninky, stejné taneční figury, malinko pozměněné choreografie a snad ještě větší touha konečně se přehoupnout přes tu magickou hranici tří set bodů nasbíraných na soutěžích a postoupit do další výkonnostní kategorie, která už není svazovaná povolenými prvky. Všichni víme, že ten skutečný tanec začíná až s vytouženými běčky.

Je konec listopadu a jen co v Březnici odtančíme latinu, jdeme se převléct na standard. Zatímco ráno zdržovala kvůli líčení a česání Jája, v tomto případě jsem ten komplikovaný případ já. Kluci standard tančí ve fraku, což znamená projít při oblékání spoustu kroků a zapnout milion knoflíčků. Fraky jsou navíc strašně drahé. Rodiče ten můj odkoupili od někoho jiného, takže mi úplně nesedí. Ale mám frak a to už je něco! Jája už je převlečená a čeká na mě před šatnami.

Jsem trochu nervózní. Obě soutěže – latina i standard – se budou vyhlašovat současně. Ale já bych už teď chtěl vědět, jestli nám to tentokrát s body konečně vyjde. Ve standardu máme béčka už měsíc. Získali jsme je na soutěži v Berouně. Je tam takový malinký sál, na jedné straně má zrcadla a člověk si tak i během tance může kontrolovat, jak vypadá a jak tančí. Každou soutěži jsme béčkům blíž i v latině. Ted' už to musí vyjít! Od té vytoužené zprávy nás dělí ještě waltz, tango, valčík, slowfox a quickstep.

„První místo Dominik Vodička a Jaroslava Sklenářová, získali 27 bodů, a tím postupují do výkonnostní kategorie B. Gratulujeme...“

Konečně! Těšili jsme se na tu chvíli ještě z jednoho důvodu. Víme, že náš příbramský trenér nám už dobrou béčkovou sestavu nepostaví. Nebo minimálně ne tak dobrou, jako by postavili trenéři z Prahy. Už delší dobu se rodiče baví o tom, že bychom je mohli požádat, jestli u nich nemůžeme začít trénovat. A teď je ta pravá chvíle.

„Dobrý den, mohli bychom s vámi na chvíli mluvit?“ chopí se máma slova. Za ní stojí celá delegace – já, Jájá, její máma.

„Samozřejmě,“ odpovídá Petr Bartuněk. „Co byste potřebovali?“

„Chtěli bychom se zeptat, jestli by z vaší strany nebyla možnost... zájem... s Domčou a Jájou spolupracovat víc... jestli byste třeba neměli zájem je občas trénovat?“

„No, proč ne? Talentovaní na to jsou. Jen musíte počítat s tím, že trénovat se bude hlavně v Praze...“

„Pochopitelně. S tím si poradíme,“ říká Jájina máma a my jen mlčky přikyvujeme a tetelíme se spokojeností. Béčka a ještě k tomu noví trenéři. Dnešek už nemůže být lepší.

„A nemáte náhodou ještě teď čas? Tak dvě hodinky? Jestli bychom na jeden trénink nemohli rovnou?“ ptá se Jájina máma. A my jen doufáme, že neodmítnou. K naší velké spokojenosti Eva Bartuňková přikyvuje. Běžíme k našemu dosavadnímu trenérovi

pro klíče od sálu a o chvíli později sedíme v autě a jedeme do Příbrami.

Cesta trvá sotva deset minut. Vystoupíme z auta a zamíříme k příbramskému domu dětí a mládeže. Šedá jednopatrová komunistická kostka s velkými prosklenými okny, která vedou na balkón lemovaný sloupy a zábradlím. Za okny je taneční sál se žlutými závěsy a pravidelně rozestavěnými židlemi podél zdí. Vejdeme s Jájou dovnitř budovy a automaticky zamíříme vpravo do šatny ke svým věšákům. Sedneme si na chvíli na lavičku a začneme se převlékat. Nic si neřekneme, ale cítíme, jak jsme oba nervózní.

Vejdeme do sálu. Za okny je tma. Ručička na hodinách ukazuje skoro devátou večer. Začneme trénovat a máme pocit, že je všechno úplně jiné. Máme béčka a máme svobodu. Tančíme to, co jsme už tolikrát viděli tančit jiné a jen snili o tom, že jednou budeme na jejich místě i my.

„Tak začneme rumbou,“ oznamuje Petr.

Chvilí s Evou zkoušejí několik variací, až se zastaví u jedné, která by nám podle jejich slov mohla sedět. Párkrát nám ji ukážou.

„A teď to zkuste vy...“ pobídnou nás.

Zkoušíme to. Ale nějak bezradně. Vůbec to nevypadá jako ten snadný pohyb, který nám předvádějí trenéři.

„Tak jinak... zkus spíš toto,“ mění Petr strategii a ukazuje mi jinou variaci.

U té se chytám o poznání líp.

„To ti sluší, jen ten pohyb musíš dotahovat...“

A toto se opakuje ještě několikrát.

„Tak teď to zkuste dohromady.“

Zkoušíme a slyšíme spokojené bručení: „Jo, jo, jo, super...“

Po dvou hodinách máme sotva polovinu jednoho tance. Celou dobu jsme nervózní. Vidím to Jáji v očích, jak se urputně snaží nic nezkazit. A ona musí číst v mé tváři, jak nechci Bartuňky zklamat.

„Tak konec, vážení,“ oznamují nám trenéři. „Kdy se uvidíme příště? Chtělo by to, abyste alespoň dvakrát týdně dojeli do Prahy. Co, půjde to?“

Otázka jasně směřovaná na rodiče. Ti celou dobu seděli na židličkách po okraji sálu. Chvillemi nás sledovali a chvillemi se bavili mezi sebou. Asi o tom, kolik teď naše tréninky budou stát a jak ty peníze dají dohromady. Doted' jsme individuální tréninky měli za pár korun, ale teď budeme muset začít platit... A také trávit o to víc času na cestách. Přijít ze školy, sednout do auta a nechat se odvézt do Prahy na trénink se brzo stane mojí každotýdenní rutinou.

S Bartuňky se loučíme a mamky si zapisují datum našeho prvního tréninku v Praze.

„Mami, dáš mi dvacku, prosím?“ žebrám o peníze a jdu si k automatu před sálem koupit kolu.

Venku je noc a chodbu ozařuje jen světlo z automatu. Sednu si na schody do prvního patra. Sedáváme tu po trénincích docela často, ale to teď asi končí.

„To bylo fakt super, že?“ přidává se ke mně Jája. Září jí oči. „Ta sestava bude super. A ten trénink, to je úplně něco jiného než tady v Příbrami.“

Přisednou si k nám i rodiče. Září skoro stejně jako my.

„Šlo vám to. Až to pořádně nacvičíte, tak s tím budete vyhrávat soutěže,“ říkají mámy a ukazují nám videa, která při tréninku natočily. „Toto musíte doma nacvičit, ať se s tím v Praze nemusíte pak zdržovat,“ úkolují nás a začínají plánovat, kdo nás na které tréninky do Prahy zaveze.

Bartuňci a jejich taneční škola Maestro je spíš latinářský klub. My ale plánujeme dál trénovat i standard. Dělá to tak většina juniorských párů, až v dospělácích se pak rozhodnou, na co se zaměří. Na standard navíc už nějakou dobu dojíždíme do Plzně za Filipem Gregoriadesem. Taky mistr světa stejně jako Bartuňkovi. Občas do Březnice podobně dojížděl s manželkou Lenkou

na speciální lekce a líbili jsme se mu, tak jsme začali jezdit my za ním.

Plzeňské taneční tréninky bývají v obrovské hale hned vedle fotbalového stadionu plzeňské Viktorky. Trénují tu hlavně dospělácké páry. Jsme z toho ze začátku docela vyjukaní. Po pár týdnech si sice zvykáme, ale i tak máme před ostatními respekt. Táta nás vyhodí u haly, převleču se a automaticky zamírím k automatu a kupuji si kolu. Potřebuji cukry, jinak trénink nepřeziju.

Nejdřív máme pokaždé individuální lekci a pak se k dospělým přidáme na seminář. Řeší se a následně zkouší vždy nějaké téma. Třeba charakter tanců ve standardu.

„Máte waltz. To je tanec z Anglie, je noblesní, romantický, éterický, něžný a samozřejmě pomalý. Oproti tomu tango je výbušné, ostré, vášnivé a expresivní,“ vysvětluje Filip a obličej mu hraje. „Jestli jste ale někde viděli argentinské tango, tak to s tím společenským nemá moc společného. Je to spíš latina a my tango tančíme ve standardu.“

Filip pustí kus tanga a sleduje, jak zvládneme držet výraz a napětí.

„Dobré, dobré... tak dáme ještě vídeňský valčík. To je v podstatě nejstarší společenský tanec. To takhle jednou – na konci 18. století – si ve Vídni řekli, že udělají skandál a naruší tehdejší dvorský stereotyp. Do té doby se mohl tanečník tanečnice dotýkat jen prsty. Tak se drze rozhodli, že nabourají zvyky a budou tančit pánví k sobě. Skandál! Dotýkat se pánví. Aby to pobouření trochu zmírnili, tak aspoň dali hlavy od sebe. Jakože o ničem, co se děje u pasu, nevím...“

Možná i díky těmto průpovídkám nás semináře s Filipem hodně baví. Docela se mezi dospělými otrkáváme.

Tréninky v Plzni jsou takové naše společné skoro noční výjezdy s tátou. Nabere nás po škole, cesta do Plzně, tréninky, cesta zpět. Doma v Nečíně jsme často až před půlnocí. Při zpáteční cestě většinou usnu, když ne, tak si dělám úkoly. A takto

každé úterý a čtvrtek. Pondělí, středa, pátek teď budeme jezdit do Prahy. Víkend soutěže. Začínám si všímat, že náš nabitý taneční rozvrh taky znamená, že rodiče musí z peněženky vyta-
hovat peníze častěji a ve vyšších částkách.

Zbořenci

(prosinec 2008 – duben 2009)

Centrum Prahy. Na Zbořenci. Naše nová taneční destinace. Poprvé jdeme trénovat do profesionálního tanečního klubu. Zvoníme a čekáme, až se rozebzučí dveře. Konečně vstupujeme do tanečního světa. Jdeme po schodech do sklepení, celá chodba je lemovaná fotkami z mistrovství – Bartuňci a jejich páry. Přehlídka úspěchu. Vejdeme do šatny a z poliček se na nás dívají poháry. Ze všeho čpí zvláštní odér. Nedokážu se rozhodnout, jestli mi voní, nebo smrdí. Ale vnímám, jak se mi zarývá do paměti, jako by chtěl navždy zůstat spojený s těmi prvními pražskými tanečními dny.

Jako taneční sál slouží malá tělocvična ve vnitrobloku, do níž dopadají prosincové sluneční paprsky. Rozhlížím se po sále a pohledem se zastavím u dvou párů. Tančí v nich sourozenci Viktor a Dominika. Viktorovi je zhruba stejně jako mně. Hledím na něj a na jeho partnerku a přemýšlím, jestli ještě ze sálu neutěct. Dominika je o pár let starší. Tančí s Honzou. Už jsou to několika-násobní mistři republiky. Sedneme si na lavičku u zdi a hledíme na ně. Brutální variace, krásná choreografie, rychlost.

„To musíme mít lekci zrovna po nich?“ špitne Jája.

Naši rodiče se na nás dívají z okraje sálu, teď jsou ale stejně jako my zahledění na oba taneční páry zázračných sourozenců. Ti dotančí posledních pár figur a pozornost rodičů i trenérů se otočí na nás.

„Pojedete na mistrák,“ oznamují nám trenéři.

Podívám se na Jáju a vidím, že je stejně překvapená jako já. Věděli jsme, že od béček už máme na mistrovství republiky nárok. Ale to nejbližší je už za pár týdnů. Ještě jsme ani nezačali pořádně trénovat nové sestavy, natož abychom v nich nějak excelovali. Musím se přeučit asi tak milion různých pohybů, které jsem doteď očividně dělal jinak, než se to má. A za pár týdnů se máme porovnávat s nejlepšími páry v republice?!

„To je ale už za dva měsíce,“ připomínám informaci, kterou stejně všichni znají.

„To je v pohodě, doděláme teď sestavy. Nadrtíte se to a pojedete tam aspoň, abyste si to vyzkoušeli,“ odpovídá Petr, jako by to byl ten nejjasnější postup na světě.

Jasně a jednoduché instrukce. Teď jen trénovat, ať tam máme co předvést. Od trenérů dostaneme seznam soutěží, které musíme letos – po mistrovství – zvládnout. Prý že „abychom se otrkali“.

Týdny spadnou do další rutiny. Škola, cesta do Prahy, trénink, cesta domů. Ještě než v Praze sedneme do auta, loudím vždy na tátovi pizzu z arabské pizzerie vedle taneční školy. Je to takový barometr tátovy nálady a mého chování. Když mi ji koupí, vím, že je všechno v pořádku.

Když se nejede do Prahy, trénujeme dál v Příbrami.

„Co Elenka?“ ptá se mě Jája. „Jak se má?“

„Ani nevím, už jsme si asi dva týdny nepsali.“

„Takže už spolu nechodíte?“

„No, asi ne... nevím... stejně jsme se neměli moc šanci vídat. A chodit s někým přes ICQ nakonec velká zábava není.“

To Jáji očividně jako informace stačí. Jdeme znovu na parket a jedeme další kolo paso doble. V předchozích kategoriích jsme ho netančili a teď to potřebujeme dohnat. Je sice zařazené mezi latinu, jenže pohyby má naprosto specifické. Ve všem jiné. Chodí se nezvykle přes patu, v obličejí musí mít člověk přísný výraz. Všechno jinak než v ostatních latinskoamerických tancích. Máme ještě co dělat.

Tréninky si většinou užíváme. Konečně opravdu tančíme a nemusíme jen stále dokola opakovat základní variace, které nevyjadávají zrovna dvakrát vábně. Chybí jim napětí a energie. Teď se už můžeme pustit z držení a přidat těžší rytmizace. Slova jako izolace, vlny, rondy, synkopy už nejsou určená těm zkušenějším tanečnickům v sále, ale i nám.

Z toho snu neomezených tanečních figur se některé dny stává peklo. To když se nám nedaří. Jindy jsme v tanečním nebi.

Sestavy začínají vypadat k světu. Mají začátek a konec, vyprávějí příběh, jsou nabitě emocemi. Je načase. Do mistráku zbývá jen pár dnů.

„Aspoň se tam otrkáte,“ opakují nám neustále trenéři.

Častěji ale na trénincích slyšíme:

„Co ta technika nohou... Špatně... Toto se musíte přeučit... Chyba... Jdete přes paty... Ne, až teď máte jít přes špičky... Propínejte nohy...“

„Aha, ale to nám nikdo neřekl.“

„Co se dá dělat, tak půjdeme od začátku...“

Znovu se učíme některé základní kroky a znovu je kazíme.

„Zase ta technika nohou, už jsme vám to ukazovali... Ještě jednou a teď správně.“

Spoustu věcí máme zažitých z Příbrami a teď zjišťujeme, že je umíme špatně a musíme je změnit. Konečně nám ale někdo vysvětluje, proč máme dělat pohyby určitým způsobem. Začínám sám chápat, co udělá mé tělo, když natáhnu ruku nebo nohu dopředu, do strany, dozadu... Po skoro pěti letech tančení jdou i tak některé změny těžce. Není to poprvé ani naposled, co se musím něco přeučit. Tentokrát to vypadá, že těch chyb je nějak moc. Zvlášť když na jejich opravu máme tak málo času.

Možná i proto jedeme do Brna na mistrovství ČR v latinskoamerických tancích s nulovým očekáváním. Naše kategorie jde na řadu hned ráno, do Brna proto vyrážíme den předem. Spíme v penzionu. Teda já nespím. Jsem nervózní, jak jsem snad ještě nikdy nebyl. První opravdu velká soutěž. Nemáme na ni pořádně natrénováno, ale zkazit to nechceme. Převaluju se na posteli. Za pár hodin budu tančit na mistrovství republiky. V hlavě se mi přehrávají taneční variace. Občas se scéna změní, to když upadnu do chvilkového polospánku a začne se mi zdát, že přebírám mistrovský pohár. Tak jak to od nás rodiče a trenéři očekávají. Tak jak si to představujeme i my. Ne pro tuto soutěž, ale jednou... I tak jsem ale nervózní. To bývám v podstatě před

jakoukoliv soutěží. Budím se o několik hodin dřív, než potřebuji, je mi špatně od žaludku. Jenže tentokrát jsem ani pořádně neusnul. Převaloval jsem se na posteli a modlil se, ať to dobře dopadne a ať nic nepokazím.

Z vedlejšího pokoje se ozve rána. Jája vstává. To bude tak pět ráno, říkám si a přemýšlím, jestli shodila na zem krabici se šminčkama nebo spadl jen diář její mámy, ve kterém jsou poctivě zapsané hodiny našich tréninků, všechny odtančené soutěže i ty, které nás čekají po mistrovství.

Snažím se ještě zabrat, ale ruší mě tiché hlasy z Jájina pokoje. Holka vřdycky vstává dřív. Musí se učesat a namalovat. To teda musím i já. Jenže mně to trvá pár desítek minut – ulíznout vlasy, nahnědit obličej a je hotovo, u holek je to práce na pár hodin. Nakonec vstanu taky.

Rodiče nám chystají snídani. Já ale většinou zvládnu jen pár soust. Dneska nejí ani Jája. Čekám na ni u dveří a sleduju, jak jí máma spíná poslední pramínky vlasů, které jí vypadly z účesu. Hotovo.

Bereme tašky a jedeme do sportovní haly v centru Brna. Naše kategorie tančí hned dopoledne. Starší přijdou na řadu později. Registrace, vzít si číslo, zanešt si věci do šaten. Obujeme se do tanečních bot a zamíříme na parket. Stejně jako na jakékoliv jiné soutěži, ale dnes se člověk proplétá mezi nezvykle velkým počtem párů.

Zatím zůstáváme v oblečení, ve kterém jsme přijeli. Na taneční soupravy přijde čas až po roztančení. To z předchozích soutěží vůbec neznáme. Možnost roztancovat se na parketu bývá jen na větších soutěžích. Znovu nám dochází, že teď už opravdu nejsme na taneční soutěži v Březnici. Neskutečně se stydíme. Pro všechny okolo je to soutěžní rutina, my dva si připadáme trapně. Po chvíli usoudíme, že těch pár marných pokusů něco zatančit a přitom nebourat do všech okolo by stačilo, a míříme z parketu pryč. Jen co to naše mámy zjistí, vyhánějí nás zase zpět do té taneční mely.

„Běžte se pořádně roztančit!“

Zkoušíme odporovat. „Né, to už stačilo. Všichni jsou tam strašně dobří...“

„No tak o to víc byste to neměli odfláknout.“

„Ale my se před nimi stydíme...“

„Nekecejte a běžte se rozcvičit.“

Nemáme šanci to ukecat. Aspoň ta diskuze zkrouhla pár minut z našeho potupného času na rozcvičení.

Na parket se znovu vracíme už oblečení a připravení soutěžit a přežít. Začíná zahajovací ceremoniál. Na parket postupně přicházejí jednotlivé páry, uprostřed se zastaví, nechají se přivítat moderátorem a prezentují se nějakou taneční figurou. Když jsme všichni nastoupení, představuje moderátor porotu a pak má slovo prezident tanečního svazu, aby oficiálně zahájil mistrovství České republiky v latinskoamerických tancích.

Samba, chacha, rumba, paso doble, jive... Pokaždé v jiné základní skupině. Má to své výhody. Není pravděpodobné, že budeme vždy s těmi nejlepšími. A své nevýhody... občas tančíme dva tance hned po sobě. Při chache dostanu ránu loktem od jiné tanečnice, asi udělala moc rychlou točku. Mám černo před očima, ale ustojím to. Snažíme se držet tempo s ostatními, když ale postoupíme z prvního kola, nemůžeme tomu uvěřit. Běčka máme sotva dva měsíce, všichni okolo nás jsou na tuto kategorii zvyklí, ale my některé z nich necháváme za sebou a odtančíme si ještě další kolo.

Nakonec u našeho páru svítí číslo 13. Těsně před branami semifinále. Když se díváme na výsledky, zjišťujeme, že opravdu jen těsně. Chybělo jen pár křížků. Ty rozhodčí dávají párům, které chtějí, aby postoupily. Mají jich vždy předem daný omezený počet. Kdybychom zaujali ještě pár porotců a oni si vedle našeho jména udělali křížek, mohli jsme být v semifinále. To znamená, že na to máme. Že tu nejsme ti nejhorší. Že nemáme důvod utíkat z parketu, ani při roztančení.

Třinácté místo, to je mega, říkám si, když odcházím z šatny. A příští soutěž můžeme být ještě lepší. Hlavně už to ale není tak, že bych jen řídil autíčko na pouťovém autodromu. Nesvazují nás omezené počty variací. Ted' už sedím za volantem opravdového auta. Ted' můžu tančit cokoliv jako dospělí.

Vyhráli Matěj a Dita. O tři měsíce později sedíme s Matějem na okraji tanečního parketu v brněnském Bobycentru. Já a Jája máme za sebou první mezinárodní soutěž. Matěj a Dita už několikátou. Mají výhodu, porotci už je znají. Naše obličeje si musí teprve zapamatovat. I proto nás trenéři posílají na každou alespoň trochu dobře obsazenou soutěž. Kdybychom začínali rovnou v Praze, už jsme možná dávno ten zapamatovatelný pár. Jenže z Příbrami to bylo do opravdového tanečního světa dál, a tak si musíme své taneční jméno teprve vybojovat. Asi abych to zapamatování usnadnil, vykopnu při pasu dole nohu tak prudce, že se mi vyzuje bota a odletí na kraj parketu. Jsem už docela zvyklý tančit s rozvázanou tkaničkou, to se mi stávalo na soutěžích i dřív. Tančit obutý-neobutý, to ovšem dělám poprvé. Tímto způsobem jsme se rozhodně zapsali...

Ted' sledujeme, jak soutěží nejlepší dospělácké páry z celého světa. Matěj je zná snad úplně všechny. Když si jdeme pro pití, ukazuje na ně a zkouší mě, které znám. Neznám vůbec nikoho, ale nemůžu to přiznat.

A tak jen přitakávám: „Jasně, ty znám taky...“

Už ráno Matěj naprosto přesně odhadl, kdo zvítězí.

„Vidíš tam ten pár? Ten je tu nejlepší, ten dneska vyhraje. Dívej, jak jsou hustý. Italové. Podívej se na ně, jak jsou dobří. Ti si tu výhru rozhodně zasloužili. Češi na ně absolutně nemaj,“ rozvášněně chrlí Matěj.

Dívám se na Italy a přijdou mi jako z jiného světa. Goffredo... snažím se zapamatovat alespoň jméno tanečníka, abych se náhodou někdy příště před Matějem neprokecl, že nevím, a neprokázal

tak svou dosavadní neznalost jakékoliv hvězdy zahraničního tanečního sportu.

Celý den si fakt užívám. Ne že by mi nešlo o výsledek, ale je to prostě naše první mezinárodní soutěž a to tak trochu stačí samo o sobě. Galavečer s finálovým kolem dospěláků je za odměnu. Sedíme úplně na okraji tanečního parketu a fandíme. Italům. Matěj to odhadl naprosto přesně. Na parketu vypadají skvěle a vyhrávají. Takhle kdybych jednou tančil...

Změna

(červenec 2009 – leden 2011)

„Domi, vypni ten počítač. Táta už je tu,“ volá na mě z kuchyně máma.

Skončila nám dnes škola o trochu dřív, tak jsem ještě běžel domů, abych stihl alespoň hodinu hraní na počítači. Mamka to nemá ráda. Jsem na počítači každou volnou chvíli. Dřív jsem byl schopný hrát celý víkend a vůbec nevylézt z pokoje. Většinou jsme hráli dohromady s bratránkem a volali si u toho. O prázdninách jsem jezdil k nim a před počítačem jsme seděli i několik dnů v kuse. Od té doby, co máma v mých deseti zjistila, že jsem schopný propařit i celou noc, docela striktně mě kontroluje. Měl jsem v online hrách kamarády, psali jsme si, občas si i po internetu volali. Báł jsem se, že kdybych nehrál, že mi něco uteče. Vlastně ten pocit mám často doted'...

„Domi, už jsi tam hodinu. To je pro dnešek maximum. Vypni to a jdi za tátou. Potřebuje dneska vyjet dřív, má ještě nějaké vyřizování po cestě...“

Cestu z domu v Nečíně do Prahy už znám nazpaměť. Z vesničky se sotva tisícovkou obyvatel jezdím do milionové metropole. Každý týden teď pozoruji, kolik zelených listů přibylo na strozech okolo silnice. Za pár týdnů budu vyhlížet, jestli už na nich nečervenají třešně. Blíží se léto a další taneční kempy.

Bartuňci nás poslední dobou přidávají na tréninky ke zkušenějším párům. Snažíme se od nich odkoukat, co jen jde. A na kempech teprve budeme mít opravdovou možnost se od nich učit. Těším se, jako když jsem měl jet na kemp úplně poprvé. A nebýt tanečních soustředění, kdo ví, jestli bychom se s Jájou dali vůbec dohromady.

Bylo to v létě 2007 Březnici. Bydleli jsme tradičně na koleji místní VOŠky, tréninky měli v nedaleké tělocvičně. Pokukovali jsme tam s Jájou po sobě celý týden. Při nočních výpravách na holčíčí pokoj

jsme vedle sebe seděli na posteli a společně s ostatními probírali zážitky z uplynulého dne. Ty noční výpravy byly vlastně takový letní rituál. Při večeři jsme sice skoro usínali, ale po večerce jsme vždycky zázračně pookřáli a začali plánovat, jak se dostat na pokoj k holkám. Pravidelně jsme vysílali jednoho z nás na chodbu, kde vysedával trenér a hlídal. Zvěd si to nenápadně zamířil na druhý konec chodby na záchod. Takto se to za večer opakovalo ještě několikrát, než to trenéra přestalo bavit a šel spát. To jsme pak přeběhli chodbu hromadně a rychle k holkám na pokoj. A tam jsme pokračovali v rozhovorech, které jsme nestihli dokončit u oběda. Jenže tentokrát měly tu lákavou příchuť zakázaného ovoce, protože se odehrávaly po večerce. V těle nám koloval adrenalin z očekávání, že trenér může kdykoliv na pokoj přijít a my se pak budeme muset někam schovat. Stalo se to jen jednou. Zalezli jsme pod postele a čekali, co se bude dít. Odešel. Vyčkávali jsme, jestli se nevrátí. Po pár minutách jsme ale zpod postelí zase vylezli a pokračovali v zábavě dál. A právě tehdy jsme s Jájou začali chystat velkou taneční výměnu.

V té době jsme tvořili páry já s Andreou a Jája s Adamem. Úplně na první soutěži na jaře 2006 v mých devíti letech jsme s Andreou skončili poslední. V dětské kategorii se tančilo pět tanců – dva standardní, polka, dvakrát latina. A my jsme zvládali sotva polovinu z nich. Na dalších soutěžích už se nám dařilo i někoho porazit úměrně tomu, jak jsme se s Andrejkou zlepšovali. Soustředění v létě o dva roky později mělo všechno změnit.

Během tréninků jsem na něm při každé příležitosti, kdy jsme si mohli na chvíli vyměnit partnery, tančil s Jájou. Šlo nám to. Cítili jsme, že spolu můžeme tvořit lepší pár. Pak jsme se tajně vyměnili i na párové tréninky. Když to zjistil trenér, naštvál se. Jak jsme si mohli dovolit takovou změnu bez zeptání?! Jenže my jsme si trvali na svém. Chceme tančit spolu a basta. Večer před odjezdem jsme se s Jájou domluvili, že výměnu uděláme, ať to stojí, co to stojí. Andrea a Adam souhlasili.

Když přijeli rodiče, běžel jsem hned za mámou:
„Mami, mami... já bych chtěl tančit s Jájou! Ona je fakt skvělá.
Už jsme se domluvili.“

Jája v tu chvíli asi něco podobného říkala své mamce. Do následné debaty se pak připojili i rodiče Andrey a Adama. Nepředpokládali jsme, že to u rodičů projde úplně hladce. Ale takovou hádku, co se mezi rodinami strhla, jsme teda nečekali. Neskutečně se naštvál i náš trenér. Necháпали jsme vlastně proč. Vždyť to dávalo smysl, vyměníme se a budeme tvořit silnější pár. Proč by nám to někdo nechtěl dovolit? Nakonec to vzala do svých rukou Jájina máma. Bylo jí jasné, že to společně s Jájou dotáhneme dál, a v hlavě už měla plán soutěží, na které musíme jet. Naši nakonec taky moc neprotestovali. Prosadili jsme si svou.

A plán Jájiny mámy zabral. První soutěž jsme spolu odtančili už v listopadu 2007.

Je začátek června 2009. Od chvíle, kdy jsme si s Jájou prosadili změnu partnerů, uběhl rok a půl. Venku to začíná vonět létem a my si měníme registrační kartičky do Českého svazu tanečního sportu. Nově v nich totiž budeme mít v kolonce „registrován v klubu“ uvedeno TK Maestro Praha. Už žádná KTS Příbram. Každý teď bude hned vědět, že nejsme nějaká ořezávátka z vesnice. Teď patříme k jednomu z nejlepších klubů v Česku.

TK Maestro Praha. Opravdu to tam stojí.

Když jsme se před třemi lety poprvé registrovali v Příbrami, obřel jsem to. Ne že by mi bylo líto, že se z kategorie hobby konečně přesouváme do registrované kategorie a máme tak nárok vůbec nějakou kartičku vlastnit. Na to jsem byl natěšený, jenže se to sešlo s podmínkou, ze které jsem zrovna dvakrát nadšený nebyl. Měl jsem tou dobou dlouhé vlasy a byl jsem na ně náležitě hrdý. I přes pravidelné narážky okolí jsem si je pěstoval několik let. Hrdinně

jsem taky odolával požadavkům příbramského trenéra, abych se své dlouhé kštice zbavil. Občas naléhal, občas se mě snažil přesvědčit malou lstí.

Ve skříni v příbramském tanečním sále byly pověšené soupravy tanečního oblečení. Pod nimi ležel starý stříbrný magneták na kazety a cédéčka. Těch měl trenér ve skříni sbírku a podle nálady a potřeby z nich vybíral to, na co jsme zrovna měli tančit. Skoro všechnu hudbu jsme už znali nazpaměť. Ohrané písničky, na které bychom zvládli tančit i poslepu. Občas jsme na tajňačku dovnitř skříně nahlédli a snili o tom, jak si jednou na sebe klubové soupravy oblečeme. Po jednom tréninku jsem sebral odvalu a šel odhodlaně za trenérem s otázkou:

„Nemohli bychom si, prosíme, na příští soutěž půjčit některou z těch souprav ve skříni?“

Ani se na mě neotočil a jen povídá: „Jasně, ale musíš na tu soutěž přijít s krátkými vlasy.“

V té době mi už narostly skoro do půlky zad. Občas se mi za to někdo smál, ale stříhat jsem je opravdu neměl v plánu. Jenže co bych pro ty nablýskané příbramské taneční dresy neudělal. A navíc se přidala ta drobnost s focením na průkazku do tanečního svazu...

Nakonec jsem přišel k mamčině kamarádce kadeřnici v Dobříši, která leží pár kilometrů od Nečína, s fotkou Zacka Efrona. High School Musical byl zrovna hit a výběr nového účesu mi to výrazně usnadnilo. Mámina kamarádka mi vlasy svázala do culíku, uslyšel jsem vrzání nůžek a pak ucítil šimrání na krku. Ten ustříhnutý culík jsem sbalil a schoval doma ve skříni.

Další soutěž jsem odtančil s krátkými vlasy ve vysněných soupravách. Dlouhé vlasy byly minulostí. Trenéři si oddechli, že jsem přestal dělat na soutěžích ostudu, a porotci si mě přestali plést s holkou. A já si brzo všiml, že se holky okolo mě najednou trochu víc točí. Včetně Jáji.